

- 1** **Fapta medicului A, angajat într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate, de a condiționa realizarea unui transplant de inimă de primirea, de la fiica pacientului, a sumei de 12 mii de euro, în două tranșe egale, plătibile una înainte și a doua ulterior realizării actului medical, precum și de întreținere a unor raporturi sexuale cu aceasta, anterior realizării actului medical menționat, reprezintă:**
- A. infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 289 alin (1) Cod penal și infracțiunea de folosire abuzivă a funcției în scop sexual prevăzută de art. 299 alin. (1) Cod penal, cu reținerea cauzei de agravare a concursului de infracțiuni;
 - B. infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 289 alin (1) Cod penal în formă continuată și infracțiunea de folosire abuzivă a funcției în scop sexual prevăzută de art. 299 alin. (1) din Codul penal, și cu reținerea cauzei de agravare a concursului de infracțiuni;
 - C. infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 289 alin (1) Cod penal în formă continuată și infracțiunea de folosire abuzivă a funcției în scop sexual prevăzută de art. 299 alin. (1) Cod penal, fiecare cu aplicarea art. 308 alin. (1) Cod penal și cu reținerea cauzei de agravare a concursului de infracțiuni.
- 2** **În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a României a statuat cu privire la dispozițiile art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006, în sensul că:**
- A. aduc atingere principiului constituțional al statului de drept consacrat în art.1 alin. 3 din Constituție prin faptul că nu reglementează un prag valoric/temporal cât privește faptele asimilate contrabandei și prin nesocotirea principiului ultima ratio în materie penală;
 - B. norma nu este afectată de un viciu de neconstituționalitate, prin nereglementarea unui prag valoric/temporal din perspectiva stabilirii pedepsei de către instanță a pericolului social concret pe care îl prezintă faptele de contrabandă deduse judecății și a aplicării unei pedepse corect individualizate;
 - C. din perspectiva principiului ultima ratio în materie penală este suficient să se constate că faptele incriminate aduc atingere valorii sociale ocrotite.
- 3** **În cazul în care o infracțiune (A) este concurentă atât cu infracțiunea ce reprezintă primul termen (B), cât și cu infracțiunea ce reprezintă al doilea termen (C) al unei recidive postcondamnatorii, pentru care au fost aplicate pedepse cu închisoarea mai mare de 1 an:**
- A. operațiunea de stabilire a pedepsei rezultante implică aplicarea dispozițiilor art. 39 alin. 1 lit. b din Codul penal între pedepsele stabilite pentru infracțiunile (A) și (B), rezultantei fiindu-i aplicate ulterior dispozițiile recidivei postcondamnatorii prin raportare la pedeapsa stabilită pentru infracțiunea (C), întrucât intervenția recidivei duce la ruperea concurenței între (A) și (C) și acest mecanism de stabilire a pedepsei rezultante respectă regula prevăzută de art. 79 alin. 2 din Codul penal, privind concursul între cauze de agravare;
 - B. operațiunea de stabilire a pedepsei rezultante care implică aplicarea regulilor concursului de infracțiuni între pedepsele stabilite pentru infracțiunile (A) și (B), rezultantei fiindu-i aplicate ulterior dispozițiile recidivei postcondamnatorii prin raportare la pedeapsa stabilită pentru infracțiunea (C), este în contradicție cu argumentele instanței supreme, statuate anterior prin Decizia RIL nr. 42 din 2008 prin care s-a stabilit că "în cazul în care instanța este investită prin același act de sesizare cu judecarea a două infracțiuni intenționate, săvârșite de același inculpat din care una anterior și cealaltă ulterior rămânerii definitive a hotărârii de condamnare cu suspendare condiționată a executării pedepsei sunt aplicabile exclusiv dispozițiile art. 85 din Codul penal anterior";
 - C. operațiunea de stabilire a pedepsei rezultante implică aplicarea dispozițiilor concursului de infracțiuni între pedepsele stabilite pentru infracțiunile (A) și (B), rezultantei fiindu-i aplicate ulterior dispozițiile recidivei postcondamnatorii prin raportare la pedeapsa stabilită pentru infracțiunea (C), întrucât în cazul comiterii mai multor fapte concurente după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare se aplică mai întâi regulile concursului de infracțiuni.

- 4 În cazul în care se constată ca A.B., cetățean român cu domiciliul stabilit în Spania, în perioada petrecerii vacanței de vară în stațiunea Căciulata, a observat întâmplător cum M.N., în seara zilei de 14.07.2022, a înfrânt rezistența persoanei vătămate X., în vârstă de opt ani și a întreținut cu aceasta un act sexual anal, fapt pe care A.B. a ales să nu îl aducă la cunoștința organelor de urmărire penală, părăsind ulterior, în data de 20.07.2022, țara, pentru a se întoarce în Spania, neputând fi astfel identificat și audiat ca martor în procesul penal:
- A.B. va răspunde penal pentru comiterea unei infracțiuni de favorizare a făptuitorului prevăzută de art. 269 alin. (1) Cod penal și a unei infracțiuni de nedenunțare prevăzută de art. 266 alin.1 (ind. 1) Cod penal, cu reținerea cauzei de agravare a concursului de infracțiuni;
 - A.B. va răspunde penal doar pentru comiterea unei infracțiuni de nedenunțare prevăzută de art. 266 alin. 1 ind. 1 din Codul penal;
 - A.B. va răspunde penal pentru comiterea unei infracțiuni de nedenunțare prevăzută de art. 266 alin. 1 ind. 1 din Codul penal și a unei infracțiuni de obstrucționarea justiției prevăzută de art. 271 alin. (1) lit. a) Cod penal, cu reținerea cauzei de agravare a concursului de infracțiuni.
- 5 Stabilindu-se că inculpatul A. l-a determinat cu intenție pe B., martor ocular să declare că se afla în altă localitate, la data comiterii faptei de către inculpatul A., acesta din urmă oferindu-i suma de 4000 de Euro în acest scop:
- se va dispune trimiterea în judecată a inculpatului A sub aspectul comiterii infracțiunii de favorizare a făptuitorului;
 - se va dispune trimiterea în judecată a inculpatului A. sub aspectul comiterii infracțiunii de influențare a declarațiilor;
 - se va dispune trimiterea în judecată a inculpatului A. sub aspectul comiterii infracțiunii de instigare la mărturie mincinoasă.
- 6 În cazul măsurilor educative privative de libertate:
- termenul de prescripție al executării măsurii educative se întrerupe prin săvârșirea din nou a unei infracțiuni, dacă aceasta este comisă după majorat;
 - termenul de prescripție al executării măsurii educative este de 2 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care au fost luate;
 - sustragerea de la executare, după începerea executării măsurii educative, face să curgă un nou termen de prescripție de la data sustragerii.
- 7 Fapta unei persoane de a încredința un vehicul pentru a fi condus pe drumurile publice unei persoane despre care știa că se află sub influența alcoolului constituie:
- infracțiunea prevăzută de art. 335 alin. 3 din Codul penal, indiferent de gradul de alcoolemie al persoanei vizate;
 - infracțiunea prevăzută de art.335 alin. 3 din Codul penal, numai dacă persoana vizată avea o îmbibație alcoolică de peste 0, 80 g/l alcool pur în sânge;
 - infracțiunea prevăzută de art.335 alin. 3 din Codul penal, dacă persoana vizată avea o îmbibație alcoolică sub 0, 80 g/l alcool pur în sânge.
- 8 În jurisprudența Curții Constituționale a României s-a constatat că prevederile art.137 alin.3 teza a doua din Codul penal privind sintagma cifra de afaceri este neconstituțională:
- întrucât norma nu precizează dacă sintagma criticată privește cifra de afaceri realizată de către persoana juridică cu scop lucrativ, în anul financiar anterior comiterii infracțiunii sau anterior pronunțării hotărârii judecătorești;
 - întrucât, deși este previzibil că cifra de afaceri este cea realizată de către persoana juridică cu scop lucrativ în anul financiar anterior comiterii faptei, sintagma cifra de afaceri nu este definită în Codul penal;
 - întrucât, fiind definită de legile speciale, sintagma cifra de afaceri este previzibilă, dar luarea în considerare în mod integral la stabilirea cuantumului sumei corespunzătoare unei zile-amendă, creează discriminare.
- 9 În situația în care inculpatul a fost condamnat pentru o infracțiune de înșelăciune în formă continuată cu 2 acte materiale, iar ulterior, fiind judecat pentru o infracțiune de înșelăciune în formă continuată (3 acte materiale) a rezultat că acestea din urmă reprezintă acțiuni ce intră în conținutul infracțiunii de înșelăciune pentru care a fost condamnat anterior:
- recalcularea pedepsei aplicată prin hotărârea anterioară, în conformitate cu dispozițiile art. 37 din Codul penal, pentru infracțiunea săvârșită în întregul ei, este obligatorie în cursul judecății în primă instanță;
 - recalcularea pedepsei aplicată prin hotărârea anterioară este posibilă doar în faza de executare;
 - recalcularea pedepsei aplicată prin hotărârea anterioară pentru infracțiunea săvârșită în întregul ei, presupune în toate cazurile stabilirea unei pedepse mai mari decât cea pronunțată anterior.

10 Sustragerea unor bunuri de către patru persoane, urmată de lovirea celor doi polițiști, aflați în exercițiul atribuțiilor de serviciu care au încercat să-i legitimeze și să-i împiedice să plece cu bunurile sustrase constituie și:

- A. infracțiunea complexă de ultraj prevăzută de art. 257 alin. (1) și (4) Cod penal asupra a două sau mai multe persoane;
- B. infracțiunea de ultraj prevăzută de art. 257 alin. (1) și (4) Cod penal în formă continuată;
- C. două infracțiuni de ultraj prevăzute de art. 257 alin. (1) și (4) Cod penal în concurs.

11 În cazul revocării amânării aplicării pedepsei:

- A. revocarea se dispune în mod obligatoriu de către instanță în ipoteza comiterii unei infracțiuni intenționate, comisă în formă continuată care este consumată anterior rămânării definitive a hotărârii prin care s-a amânat aplicarea pedepsei și epuizată ulterior acestui moment, înăuntrul termenului de supraveghere;
- B. față de infracțiunea comisă în termenul de încercare, care a atras revocarea amânării aplicării pedepsei, nu este obligatorie dispunerea condamnării, putând fi doar stabilită o pedeapsă, cu consecința amânării aplicării acesteia;
- C. pedeapsa aplicată urmare a revocării amânării și pedeapsa la care inculpatul a fost condamnat pentru infracțiunea comisă în termenul de supraveghere se calculează conform regulilor concursului de infracțiuni, iar față de pedeapsa rezultantă se poate dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

12 Fapta unei persoane de a conduce pe drumurile publice un autovehicul având în sânge o îmbibație alcoolică de peste 0, 80 g/l alcool pur în sânge și aflându-se sub influența unor substanțe psihoactive întrunește elementele de tipicitate:

- A. ale infracțiunilor prevăzute de art.336 alin.1 din Codul penal și art.336 alin. 2 din Codul penal cu aplicarea art.38 alin.2 din Codul penal;
- B. a infracțiunii prevăzute de art. 336 alin.1 si 2 din Codul penal;
- C. ale infracțiunilor prevăzute de art.336 alin.1 din Cod penal și art.336 alin.2 din Cod penal cu aplicarea art.38 alin.1 din Codul penal.

13 Măsura de siguranță a obligării la tratament medical prevăzută de art. 109 din Codul penal:

- A. nu se poate efectua în timpul executării pedepsei;
- B. nu se poate lua față de o persoană care a comis o infracțiune neimputabilă, în condițiile art. 28 din Codul penal;
- C. se dispune pe o durată nedeterminată, până la însănătoșire sau până la obținerea unei ameliorări.

14 Măsura de siguranță a confiscării extinse se poate dispune:

- A. asupra tuturor categoriilor de bunuri, cu excepția sumelor de bani;
- B. și asupra sumelor de bani obținute din exploatarea bunurilor supuse confiscării potrivit art. 112 ind. 1 alin. 1 din Codul penal;
- C. asupra sumele de bani obținute prin săvârșirea infracțiunii, chiar dacă inculpatul este achitat.

15 Lovirea intenționată a unei persoane, în scop de răzbunare, cu autoturismul proprietate personală, urmată de plecarea de la locul accidentului și spălarea autovehiculului în așa fel încât să fie șterse eventualele urme ale impactului, constituie:

- A. inclusiv infracțiunea prevăzută de art. 338 alin. (1) din Codul penal;
- B. inclusiv infracțiunile prevăzute de art. 338 alin. (1) și art. 338 alin. (2) Codul penal;
- C. doar o infracțiune contra integrității corporale.

16 Aplicarea pedepselor complementare în cazul concursului de infracțiuni conform art. 45 alin. 1 - 3 din Codul penal se realizează astfel:

- A. în ipoteza în care pentru infracțiunile concurente s-au aplicat pedeapsa detențiunii pe viață și pedeapsa închisorii, iar pe lângă pedeapsa închisorii s-a stabilit și o pedeapsă complementară a interdicției unor drepturi, pe lângă pedeapsa rezultantă principală, a detențiunii pe viață se va aplica și această pedeapsă complementară;
- B. în ipoteza în care pentru infracțiunile concurente s-au aplicat pedepse cu amendă și pe lângă una dintre acestea s-a stabilit pedeapsa complementară a interdicției exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a și b din Codul penal, pe o perioadă de 1 an, iar pentru cea de-a doua, pedeapsa complementară a interdicției dreptului de a exercita funcția de contabil pe o perioadă de 2 ani, pe lângă pedeapsa principală rezultantă se vor aplica ambele pedepse complementare;
- C. în ipoteza în care s-a stabilit interdicția drepturilor părintești pe o durată de 2 ani pentru infracțiunea de rele tratamente aplicate minorului și interdicția drepturilor părintești pe o durată de 2 ani pentru infracțiunea de viol, pe lângă pedeapsa rezultantă principală se va aplica pedeapsa complementară a interdicției drepturilor părintești pe o perioadă de 4 ani.

17 Dispozițiile art. 13 ind. 2 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție:

- A. reprezintă o cauză/stare de agravare a pedepsei pentru infracțiunile de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției;
- B. reprezintă o variantă agravată a infracțiunilor de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției;
- C. sunt incidente și în cazul comiterii infracțiunilor de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției în formă tentată.

18 În ipoteza pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care potrivit Codului penal anterior a fost aplicată printr-o hotărâre definitivă o pedeapsă de 6 luni cu suspendarea condiționată a executării și o infracțiune intenționată comisă în termenul de încercare, anterior datei de 1 februarie 2014, pentru care instanța a considerat legea penală mai favorabilă ca fiind legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei în urma revocării suspendării condiționate:

- A. se realizează prin adăugarea pedepsei de 6 luni la pedeapsa aplicată pentru infracțiunea comisă în termenul de încercare, în baza art. 15 alin. 2 din Legea nr. 187/2012 și art. 83 din Codul penal din 1969;
- B. se realizează prin contopirea pedepsei de 6 luni închisoare cu pedeapsa aplicată pentru infracțiunea comisă în termenul de încercare, în baza art. 96 alin. 4 și 5 din Codul penal și art. 44 alin. 2 din Codul penal, considerate lege penală mai favorabilă, având în vedere incidența pluralității intermediare, iar nu a recidivei;
- C. se realizează prin adăugarea pedepsei de 6 luni la pedeapsa aplicată pentru infracțiunea comisă în termenul de încercare, în baza dispozițiilor art. 15 alin. 2 din Legea nr. 187/2012 și art. 83 din Codul penal din 1969, doar dacă instanța ar fi aplicat pentru infracțiunea comisă în termenul de încercare, dispozițiile Codul penal din 1969, în vigoare la data comiterii infracțiunii ce a atras revocarea suspendării condiționate.

19 Faptele inculpatului care, aflat în arest la domiciliu, a mers, în jurul prânzului, în incinta unui mall pentru a viziona un film împreună cu familia, ocazie cu care, purtând mască chirurgicală de protecție contra coronavirusului, în așa manieră încât și-a acoperit mai mult de jumătate din față, deși purtarea acesteia era doar recomandată de organele sanitare, iar nu obligatorie, a sustras o umbrelă de la o persoană ce asigura paza intrării în incintă, reprezintă:

- A. infracțiunea de furt simplu prevăzută de art. 228 alin. (1) Cod penal;
- B. doar infracțiunea de furt calificat prevăzută de art. 228 alin (1) raportat la art. 229 alin. (1) lit. c) Cod penal;
- C. un concurs de infracțiuni care cuprinde și infracțiunea de furt calificat prevăzută de art. 228 alin (1) raportat la art. 229 alin. (1) lit. c) Cod penal.

20 În procedura prevăzută de Titlul VI din Legea nr. 302/2004, care reglementează recunoașterea hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse privative de libertate pronunțate într-un stat membru UE în vederea executării lor pe teritoriul României, recunoașterea hotărârii judecătorești dată în alt stat membru al UE este refuzată, fără excepție dacă:

- A. în cazul în care pedeapsa rezultantă fost aplicată pentru mai multe infracțiuni, iar una dintre acestea, dacă ar fi fost comisă pe teritoriul României, nu ar fi constituit o infracțiune;
- B. dacă persoana condamnată a fost liberată condiționat din executarea pedepsei pe teritoriul statului de condamnare de către autoritățile acestui stat, după trimiterea statului român de executare a hotărârii și certificatului;
- C. în situația în care din pedeapsa aplicată persoanei condamnate a mai rămas de executat mai puțin de 1 an la data primirii cererii de recunoaștere, în cazul în care persoana condamnată se află în custodia statului emitent.

21 Sunt supuse recursului în casație:

- A. deciziile pronunțate în apel înainte de intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală cu privire la care termenul de declarare a căii ordinare de atac prevăzute de legea anterioară nu expirase la data intrării în vigoare a legii noi;
- B. hotărârile rămase definitive anterior intrării în vigoare a noului Cod de procedura penală;
- C. hotărârile pronunțate în recursul aflat în curs de judecată la data intrării în vigoare a noului Cod de procedura penală, declarat împotriva hotărârilor care au fost supuse apelului potrivit legii vechi.

22 Nu se ia în considerare la calculul duratei maxime a arestării preventive în cursul urmăririi penale:

- A. durata privării de libertate prin măsura arestului la domiciliu;
- B. timpul în care inculpatul este internat sub pază permanentă în rețeaua sanitară a Ministerului Sănătății întrucât suferă de o boală care nu poate fi tratată în rețeaua medicală a Administrației Naționale a Penitenciarelor;
- C. durata privării de libertate prin măsura reținerii.

23 Pe parcursul urmăririi penale:

- A. subiecții procesuali principali nu pot acționa în scris;
- B. organul de urmărire penală administrează întotdeauna probele punându-le în discuția subiecților procesuali și părților existente în cauză;
- C. se distinge trăsături ca operativitatea și mobilitatea.

24 Obținerea datelor privind tranzacții financiare ale unei persoane:

- A. poate fi dispusă, în anumite situații, de procuror;
- B. se supune tuturor cazurilor și condițiilor prevăzute de lege pentru supravegherea tehnică;
- C. poate fi dispusă pe o durată de cel mult 30 de zile, cu posibilitatea prelungirii, durata totală a măsurii neputând depăși, în aceeași cauză și cu privire la aceeași persoană, 120 de zile.

25 Judecătorul care a participat la judecarea unei cauze:

- A. nu este incompatibil să examineze cauza în etapa admisibilității în principiu a căii extraordinare de atac promovate, întrucât acesta nu este investit să se pronunțe asupra legalității proprii hotărâri, ci verifică doar întrunirea condițiilor legale de exercitare a căii de atac;
- B. poate participa la judecarea aceleiași cauze într-o cale extraordinară de atac, în etapa admisibilității în principiu, dar nu poate participa la judecarea în fond a căii extraordinare de atac;
- C. nu poate participa la judecarea aceleiași cauze într-o cale extraordinară de atac, în etapa admisibilității în principiu.

26 Persoana arestată preventiv în cursul urmăririi penale:

- A. are dreptul de a comunica cu mass-media cu acordul judecătorului de drepturi și libertăți care a dispus luarea măsurii arestării preventive;
- B. nu are dreptul de a comunica cu mass-media;
- C. are dreptul de a comunica cu mass-media numai cu acordul procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.

27 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a României a stabilit că:

- A. soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 174 alin.1 C. proc. pen. care nu prevăd aplicarea cazurilor de incompatibilitate, prevăzute de art. 64 C. pen., și în privința specialiștilor care funcționează în cadrul organelor judiciare care efectuează constatări potrivit art. 172 alin. 10 C. proc. pen. este neconstituțională;
- B. dispozițiile art. 249 alin. 1 C. proc. pen. și ale art. 32 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, sunt neconstituționale;
- C. dispozițiile art. 13 alin. 5 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție sunt constituționale.

28 Instanța poate admite acordul de recunoaștere a vinovăției:

- A. numai cu privire la unii dintre inculpați;
- B. numai cu privire la o parte din infracțiunile reținute în sarcina inculpatului, care fac obiectul acordului;
- C. numai dacă inculpatul era major la data încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției.

29 Admiterea în principiu a căii extraordinare de atac se examinează în camera de consiliu, fără citarea părților și fără participarea procurorului, în cazul:

- A. recursului în casație;
- B. contestației în anulare;
- C. revizuirii.

30 Contestația împotriva executării hotărârii penale se soluționează:

- A. cu citarea părților interesate și participarea obligatorie a procurorului;
- B. în toate cazurile, de instanța de executare;
- C. printr-o încheiere ce poate fi atacată cu contestație la instanța ierarhic superioară în termen de 3 zile de la comunicare.

31 Care dintre următoarele enunțuri este adevărat?

- A. actele procesuale nu sunt acte de dispoziție;
- B. prin actele procedurale sunt aduse la îndeplinire dispozițiile cuprinse în actele procesuale;
- C. prin actele procesuale sunt aduse la îndeplinire dispozițiile cuprinse în actele procedurale.

32 În ipoteza în care instanța a admis cererea inculpatului de judecare în procedura simplificată a recunoașterii învinuirii, iar ulterior apreciază că mijloacele de probă din faza anchetei penale nu oferă informații satisfăcătoare, îndestulătoare, pentru corecta soluționare a conflictului de drept penal și aflarea adevărului în speță, existând îndoială ca acesta ar fi autorul faptelor:

- A. în situația judecării cauzei într-o asemenea procedură, instanța, la finalul cercetării judecătorești realizate potrivit art. 377 alin. 1-4 C. proc. pen. va putea pronunța achitarea în temeiul art. 16 alin. 1 lit. c) C. proc. pen.;
- B. instanța repune cauza pe rol și efectuează cercetarea judecătorească, în condițiile art. 395 alin. 2 C. proc. pen., urmând ca, în final, raportat la probele administrate cu respectarea principiilor contradictorialității și oralității, să poată dispune fie achitarea, în baza art. 16 alin. 1 lit. c) C. proc. pen., fie una dintre celelalte soluții reglementate de art. 396 din același cod, iar, în caz de condamnare, aplicarea unei pedepse în limitele prevăzute de alin. 10 al textului de lege menționat, dacă situația de fapt reținută este aceeași cu cea recunoscută de către inculpat;
- C. în situația judecării cauzei într-o asemenea procedură, instanța, la finalul cercetării judecătorești realizate potrivit art. 377 alin. 1-4 C. proc. pen., va putea pronunța o hotărâre de achitare întemeiată pe oricare din prevederile art. 16 alin. 1 cu excepția celor de la lit. c) din același cod.

33 Termenul prevăzut de lege pentru declararea căii de atac are întotdeauna o durată de 30 de zile de la data comunicării hotărârii împotriva căreia se îndreaptă, indiferent de motivul pe care se întemeiază, în cazul:

- A. contestației în anulare;
- B. recursului în casație;
- C. revizuirii.

34 În cazul în care prin contestația în anulare se invocă autoritatea de lucru judecat:

- A. contestația se introduce întotdeauna la instanța care a pronunțat în primă instanță ultima hotărâre;
- B. judecarea contestației se face cu citarea părților interesate în cauza în care s-a pronunțat ultima hotărâre;
- C. termenul de introducere a contestației este de 30 de zile de la data comunicării ultimei hotărâri.

35 În cazul introducerii unei noi contestații privind durata procesului penal în cursul urmăririi penale, după expirarea termenului de soluționare a cauzei stabilit prin încheierea de admitere a unei alte contestații privind durata procesului penal formulate în aceeași cauză, judecătorul de drepturi și libertăți soluționează noua contestație:

- A. prin raportare la toate actele procesuale și procedurale efectuate în cauză pe parcursul urmăririi penale;
- B. prin raportare exclusivă la motivele apărute ulterior datei la care a fost admisă contestația precedentă;
- C. ținând cont și de actele procesuale și procedurale efectuate în cauză după data introducerii noii contestații.

36 Cererea de efectuare a examinării fizice formulată de către procuror se soluționează:

- A. de către judecătorul de cameră preliminară în camera de consiliu, prin încheiere care nu este supusă nici unei căi de atac;
- B. de către judecătorul de drepturi și libertăți în camera de consiliu, prin încheiere care poate fi atacată cu contestație de către persoana supusă examinării;
- C. de către judecătorul de drepturi și libertăți în camera de consiliu, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac.

37 Pentru inculpatul care a lipsit atât la dezbateri, cât și la pronunțare, termenul de apel curge:

- A. de la data comunicării hotărârii prin care instanța a rezolvat acțiunea penală sau/și acțiunea civilă;
- B. de la data pronunțării;
- C. numai de la data comunicării unei copii de pe minută.

38 Atunci când nu există probe că persoana cercetată a săvârșit o infracțiune de terorism și din acest motiv se dispune clasarea cauzei:

- A. procurorul are obligația informării subiectului mandatului de supraveghere despre măsura de supraveghere tehnică ce a fost luată în privința sa.;
- B. procurorul nu are obligația informării subiectului mandatului de supraveghere despre măsura de supraveghere tehnică ce a fost luată în privința sa.;
- C. procurorul poate să amâne motivat efectuarea informării sau a prezentării suporturilor pe care sunt stocate activitățile de supraveghere tehnică ori a proceselor-verbale de redare, dacă aceasta ar putea conduce la perturbarea sau periclitatea bunei desfășurări a urmăririi penale în cauză.

39 Nu este supusă confirmării motivate a procurorului care supraveghează urmărirea penală:

- A. dispoziția organului de cercetare penală de efectuare în continuare a urmăririi penale față de o persoană care dobândește calitatea de suspect;
- B. dispoziția organului de cercetare penală de extindere a urmăririi penale, când urmărirea penală se efectuează față de o persoană;
- C. dispoziția organului de cercetare penală de schimbare a încadrării juridice a faptei, când urmărirea penală se efectuează față de o persoană.

40 Instanța penală lasă acțiunea civilă nesoluționată:

- A. când admite acordul de recunoaștere a vinovăției și între părți s-a încheiat o tranzacție sau un acord de mediere cu privire la acțiunea civilă;
- B. când dispune achitarea inculpatului pe considerentul că fapta nu este prevăzută de legea penală;
- C. când partea civilă nu a prezentat probe în sprijinul dovedirii pretențiilor sale civile.

41 În cauzele analizate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în ceea ce privește violența în familie, s-a reținut că:

- A. atunci când se analizează o încălcare a art. 14 coroborat cu art. 3 din Convenție se va ține cont, printre altele, și de sancțiunea aplicată în aceste cazuri, de gradul de toleranță arătat față de acest fenomen și de atenția acordată situației victimei;
- B. adoptarea unei legi și a unei strategii naționale pentru prevenirea și combaterea fenomenului violenței în familie este suficientă pentru respectarea standardului convențional în materia art. 14 coroborat cu art. 3 din Convenție;
- C. incapacitatea unui stat de a proteja femeile împotriva violenței în familie, în cazul în care această incapacitate nu este intenționată, nu poate fi privită ca o încălcare a dreptului la protecție egală în fața legii.

42 Potrivit art. 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului:

- A. este interzisă extinderea domeniului de aplicare a infracțiunilor existente asupra faptelor care anterior nu constituiau infracțiuni sau aplicarea legii penale în mod extensiv, indiferent de efectele pe care aceasta le are asupra situației acuzatului;
- B. aprecierea unei legi ca previzibilă se va baza pe conținutul textului, domeniul pe care îl acoperă, numărul și calitatea destinatarilor, fiind permisă recurgerea la categorii generale și interpretarea jurisprudențială;
- C. sunt interzise procedurile penale consecutive care vizează aceeași faptă și aceeași persoană.

43 Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului:

- A. pentru a declanșa obligația autorităților naționale de a efectua o anchetă efectivă, este necesar ca persoana care se pretinde victimă a relexor tratamente să prezinte probe privind leziunile suferite prin intermediul unor rapoarte medicale;
- B. în ipoteza în care absența probelor care să justifice acuzațiile de rele tratamente formulate de reclamantă rezultă, într-o mare măsură, din nerespectarea de către Guvernul pârât a obligațiilor procedurale care îi revin în temeiul art. 3, Curtea va constata întotdeauna o încălcare a articolului 3 din Convenție atât sub aspect material, cât și sub aspect procedural;
- C. pentru a declanșa obligația autorităților naționale de a efectua o anchetă efectivă, este suficient ca persoana care se pretinde victimă a relexor tratamente să prezinte o descriere detaliată a relexor tratamente despre care se pretinde că au fost aplicate de agenții statului.

44 Potrivit art. 5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului:

- A. privarea de libertate în cazurile de expulzare nu este limitată la o durată maximă prin paragraful 1 lit. f) al acestui articol, urmând a se aprecia în funcție de circumstanțele fiecărui caz dacă durata afectează legalitatea măsurii;
- B. este contrară standardului conventional prelungirea arestării preventive, în faza incipientă a anchetei, dacă a avut ca temei menținerea ordinii publice și impactul negativ pe care l-ar avea asupra opiniei publice punerea acuzatului în libertate;
- C. standardul convențional impune statelor membre să se asigure că privarea de libertate, sub aspectul modalității de executare, se desfășoară în condiții compatibile cu respectarea demnității umane, orice caz contrar putând conduce la încălcarea art. 5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

45 Articolul 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului:

- A. nu este încălcat atunci când o persoană interesată nu este introdusă în procedura penală vizând, între altele, confiscarea bunurilor, cât timp implicarea acesteia în cauză nu a fost adusă la cunoștința organelor de urmărire penală și nu ar fi putut fi dedusă din niciunul dintre documentele găsite în timpul percheziției sau din probele avute în vedere la instituirea măsurii sechestrului asigurător în cursul urmăririi penale;
- B. nu este aplicabil în cauzele privind durata unei proceduri penale cu constituire de parte civilă, aflată în stadiul de urmărire penală;
- C. consacră, în special, principiul conform căruia, până la stabilirea vinovăției unui acuzat, toate probele acuzării trebuie să fie prezentate în fața acuzatului în ședință publică, în vederea unei dezbateri în contradictoriu, iar acest principiu se aplică fără excepții.

46 Potrivit jurisprudenței CJUE, în ipoteza în care o reglementare națională în domeniul prescripției răspunderii penale ar împiedica aplicarea unor sancțiuni efective și disuasive într-un număr considerabil de cazuri de fraudă gravă aducând atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene sau ar prevedea termene de prescripție mai lungi pentru cazurile de fraudă aducând atingere intereselor financiare ale statului membru vizat decât pentru cazurile de fraudă aducând atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene, instanța națională:

- A. are sarcina de a asigura efectul deplin al articolului 325 alineatele (1) și (2) TFUE, lăsând, dacă este necesar, neaplicate dispozițiile de drept național care ar avea ca efect împiedicarea statului membru vizat să respecte obligațiile care îi sunt impuse la articolul 325 alineatele (1) și (2) TFUE;
- B. are sarcina de a asigura efectul deplin al dreptului național, în temeiul principiului supremației dreptului statului membru;
- C. are sarcina de a sesiza instanța de contencios constituțional în vederea eliminării dispozițiilor naționale incompatibile cu dreptul Uniunii.

47 Articolul 3 și articolul 4 alineatul (1) din Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale trebuie interpretate în sensul că nu se opun adoptării unor decizii preliminare cu caracter procedural, precum o decizie de menținere a unei măsuri de arestare preventivă luate de o autoritate judiciară, care se bazează pe suspiciuni sau pe elemente de probă incriminatoare, cu condiția ca aceste decizii să nu se refere la persoana deținută ca fiind vinovată, potrivit hotărârii CJUE din cauza:

- A. Kolev;
- B. Milev;
- C. Dorobanțu.

48 Potrivit jurisprudenței CJUE:

- A. articolul 23 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretat în sensul că noțiunea de forță majoră nu se extinde la obstacolele juridice în calea predării rezultate din acțiuni legale introduse de persoana care face obiectul mandatului european de arestare și întemeiate pe dreptul statului membru de executare, atunci când decizia definitivă de predare a fost adoptată de autoritatea judiciară de executare în conformitate cu articolul 15 alineatul (1) din decizia cadru menționată;
- B. articolul 23 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretat în sensul că noțiunea de forță majoră se extinde la obstacolele juridice în calea predării rezultate din acțiuni legale introduse de persoana care face obiectul mandatului european de arestare și întemeiate pe dreptul statului membru de executare, atunci când decizia definitivă de predare a fost adoptată de autoritatea judiciară de executare în conformitate cu articolul 15 alineatul (1) din decizia-cadru menționată;
- C. articolul 23 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, trebuie interpretat în sensul că cerința unei intervenții a autorității judiciare de executare prevăzută de această dispoziție este îndeplinită atunci când statul membru de executare încredințează unui serviciu de poliție sarcina de a verifica existența unui caz de forță majoră, precum și respectarea condițiilor necesare pentru menținerea în detenție a persoanei care face obiectul mandatului european de arestare și de a decide, dacă este cazul, cu privire la o nouă dată a predării, indiferent dacă persoana respectivă are dreptul de a sesiza în orice moment autoritatea judiciară de executare pentru ca aceasta să se pronunțe asupra elementelor menționate mai sus.

49 Potrivit jurisprudenței CJUE, articolul 267 TFUE trebuie interpretat în sensul că:

- A. o instanță națională ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern trebuie să își îndeplinească obligația de a sesiza Curtea cu o chestiune referitoare la interpretarea dreptului Uniunii invocată în fața sa, fără excepție;
- B. stabilirea și formularea întrebărilor ce urmează a fi adresate Curții revin instanței naționale, dar părțile din litigiul principal pot schimba conținutul acestora;
- C. revine exclusiv instanței naționale sarcina de a decide în ce stadiu al procedurii este cazul să adreseze o întrebare preliminară Curții, aceasta din urmă nefiind însă competentă să soluționeze trimiterea preliminară atunci când, la momentul efectuării acesteia, procedura în fața instanței de trimitere este deja finalizată.

50 Potrivit jurisprudenței CJUE:

- A. autoritatea judiciară de executare poate înlătura existența unui risc real de tratament inuman sau degradant pentru simplul motiv că persoana în cauză dispune, în statul membru emitent, de o cale de atac care îi permite să conteste condițiile detenției sale sau că există, în acest stat membru, măsuri legislative sau structurale menite să consolideze controlul condițiilor de detenție;
 - B. autoritatea judiciară de executare nu poate înlătura existența unui risc real de tratament inuman sau degradant pentru simplul motiv că persoana în cauză dispune, în statul membru emitent, de o cale de atac care îi permite să conteste condițiile detenției sale sau că există, în acest stat membru, măsuri legislative sau structurale menite să consolideze controlul condițiilor de detenție;
 - C. examinarea pe care este ținută să o efectueze autoritatea judiciară de executare, chemată să decidă cu privire la predarea unei persoane care face obiectul unui mandat european de arestare, poate privi, având în vedere caracterul său concret și precis, condițiile generale din detenție existente în cadrul tuturor penitenciarelor din statul membru emitent în care persoana în cauză ar putea fi încarcerată.
-